ชื่อเรื่องการค้นคว้าแบบอิสระ

ความเชื่อม โยงของธุรกิจกับชุมชน ในเทศบาลตำบล ห้างฉัตร จังหวัดลำปาง

ผู้เขียน

นางสาวพิมพิลา ศรีวิกูล

٩

ปริญญา

เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต

คณะกรรมการที่ปรึกษาการค้นคว้าแบบอิสระ

รศ.คร.กาญจนา โชคถาวร รศ.คร.ธเนศ ศรีวิชัยลำพันธ์ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่องความเชื่อมโขงของธุรกิจกับชุมชนในเทศบาลตำบลห้างฉัตร จังหวัดลำปาง มี วัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบและกระบวนการเชื่อมโขงของธุรกิจกับชุมชนทั้งในระดับภายใน ชุมชนและระดับภายนอกชุมชนว่ามีการใช้ปัจจัยการผลิต การจ้างงาน การกระจายผลผลิต ความ รับผิดชอบต่อชุมชน สิ่งแวดล้อมและผู้บริโภคอย่างไรบ้าง โดยใช้แบบสอบถามและสัมภาษณ์เชิงลึก ในการเก็บข้อมูลจากธุรกิจตัวอย่างในเทศบาลตำบลห้างฉัตร จังหวัดลำปาง ซึ่งได้ทำการศึกษาธุรกิจ จำนวน 25 แห่ง และได้จำแนกประเภทของธุรกิจออกเป็น 3 ประเภท คือ 1) ธุรกิจภาคเอกชนทั้งหมด 2) วิสาหกิจชุมชน/กลุ่มแม่บ้าน และ 3) สหกรณ์ และทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการพรรณนา ค่าเฉลี่ย และร้อยละ

ผลการศึกษาพบว่า ด้านการจ้างงาน วิสาหกิจชุมชน/กลุ่มแม่บ้าน มีการจ้างงานจากในชุมชน มากที่สุด ซึ่งทำให้ชาวบ้านมีรายได้ สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ นอกจากนี้ยังไม่ต้องไปทำงานต่าง ถิ่น มีความใกล้ชิดกับครอบครัว ด้านวัตถุดิบพบว่า ธุรกิจประเภทวิสาหกิจชุมชน/กลุ่มแม่บ้าน และ สหกรณ์มีการใช้วัตถุดิบหลักจากในชุมชนทั้งหมด ซึ่งก่อให้เกิดการกระจายรายได้ในชุมชน ในขณะ ที่ธุรกิจเอกชนต้องใช้วัตถุดิบจากภายนอกชุมชนทั้งหมด ด้านเทคโนโลยีและภูมิปัญญา วิสาหกิจ ชุมชน/กลุ่มแม่บ้านได้นำภูมิปัญญาในท้องถิ่นมาต่อยอดพัฒนาให้เกิดอาชีพในชุมชนมากที่สุด สำหรับธุรกิจประเภทเอกชนไม่มีการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น แต่มีการใช้เทคโนโลยีจากภายนอก ท้องถิ่นทั้งหมด ในขณะที่สหกรณ์ไม่มีการใช้เทคโนโลยีและภูมิปัญญาท้องถิ่น ด้านแหล่งจำหน่าย สินด้ำพบว่าธุรกิจมีการพึ่งพาตลาดนอกชุมชนมากกว่าตลาดในชุมชน โดยธุรกิจเอกชนจะมีตลาด สินด้ำที่แน่นอนมากกว่าวิสาหกิจชุมชน/กลุ่มแม่บ้าน และสหกรณ์ ธุรกิจทุกประเภทมีการคำเนินงาน ด้านความรับผิดชอบต่อผู้บริโภคแตกต่างกันตามลักษณะและความพร้อมของธุรกิจ ซึ่งกิจกรรมที่มี การดำเนินงานมากที่สุด คือ การตรวจสอบคุณภาพสินด้า ด้านการพัฒนาชุมชนพบว่าวิสาหกิจ ชุมชน/กลุ่มแม่บ้านมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนชัดเจนมากกว่าธุรกิจประเภทเอกชนและสหกรณ์ และเป็นกิจกรรมที่เน้นการลงมือลงแรงมากกว่าการบริจากเงินหรือสิ่งของ ด้านความรับผิดชอบต่อ สังกมและสิ่งแวดล้อมธุรกิจมีการแขกขยะก่อนทิ้งมากที่สุด ดังนั้นหากต้องการให้ธุรกิจมีความ เชื่อมโยงกับชุมชนมากกว่าที่เป็นอยู่ ธุรกิจแต่ละประเภทควรจะกำนึงถึงการเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและ กัน เช่น มีการจ้างงานทุกรูปแบบในชุมชนมากขึ้น มีการทำธุรกิจที่เกื้อกูลกัน มีการพึ่งพาวัตถุดิบจาก ในชุมชนมากขึ้นซึ่งทำให้เกิดการกระจายรายได้ในชุมชน และชุมชนสามารถช่วยเหลือตนเองได้ นอกจากนี้อาจมีการร่วมงานกันระหว่างธุรกิจแต่ละประเภท เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งของธุรกิจ และชุมชน

ลิ<mark>ปสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่</mark> Copyright© by Chiang Mai University All rights reserved

Independent Study Title

Business and Community Linkage in Hang Chad Subdistrict Municipality, Lampang Province

Author

Miss Pimpila Sriwikool

Degree

Master of Economics

Independent Study Advisory Committee

Assoc.Prof.Dr. Kanchana Chokethaworn Assoc.Prof.Dr. Thanes Sriwichailamphan Advisor Co-advisor

ABSTRACT

The Independent Study Business and Community Linkage in Hang Chad Subdistrict Municipality, Lampang Province examined the relationship between the business linkage form and processes with local and external communities in terms of major raw materials, employment, technologies/knowledge and product distribution including community, consumer and environmental responsibilities. Three major parts were covered; private enterprise, community firms/housewife groups and the cooperative. Information was collected by using questionnaires, and indepth interviews, and the analysis was conducted using descriptive, statistics such as frequency and percentage.

The study results found the community enterprise/housewife groups employed all employees from a local source, so people had their own income. Moreover, they can work in their hometown so they will get closer their family. For raw materials, the community enterprise/housewife groups and the cooperative used their main material from an inside source that generate income distribute in the community, while the private firms relied on outside sources. The community enterprise/housewife groups used knowledge from the inside to develop their business, while the private firm imported technologies from external sources and the cooperative didn't have any technology or knowledge. All three businesses have product distribution sources in an outside the community. For consumer responsibilities, all businesses had various activities depend on the nature of their business and completeness, and most activity were quality check. For community development, the community enterprise/housewife groups obviously did more than others by collaborations that helped develop the community that means it is a specific and sustainable way to develop more than money or things donation. All businesses were concern about social and environment, the most they did was divide their rubbish before throwing it away. If business need more linkage with community, they should do business by cooperate themselves such as employ local people or use raw material from inside that help people were employed, so businesses and community were developed to better way.

ลิ<mark>ปสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่</mark> Copyright© by Chiang Mai University All rights reserved